

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Richardem Galisem ve věci

žalobkyně: **M. G.**, narozená X
státní příslušnice Mongolska
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová, Jezová 1501, Bělá
pod Bezdězem
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2025, č. j. OAM-856/BE-BE01-VL11-Z-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalobkyně byla rozhodnutím Policie ČR ze dne 30. 7. 2025, č. j. KRPE-7947-69/ČJ-2025-170022-SV (dále jen „rozhodnutí o zajištění policí“) zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. b) a

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Den na to požádala v zařízení pro zajištění cizinců o mezinárodní ochranu.

2. Žalovaný následně v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobkyni zajistil podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a s odkazem na § 46a odst. 5 téhož zákona stanovil dobu trvání zajištění do 17. 11. 2025. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně pobývá na území Evropské unie neoprávněně a je si zcela vědoma svého nelegálního pobytu. Prokázala se cizím dokladem totožnosti a je od 17. 11. 2023 vedena Francií v informačním systému SIS jako státní příslušnice třetí země, které byl odepřen vstup a pobyt na území členských států. Pro žalobkyni je Mongolsko bezpečnou zemí. Žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany požádala až po zadržení policií, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Z její výpovědi v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců nevyplývalo nic, co by jí v případě, že by měla o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice před zadržením a umístěním do zařízení pro zajištění cizinců. Z jednání žalobkyně je zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podala toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po zajištění stala reálnou, a že pokud by k jejímu zajištění policií nedošlo, sama by tento krok neučinila. Osoba, která palčivě pocituje potřebu mezinárodní ochrany, k této možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost. Žalobkyně však žádost podala až v souvislosti se zajištěním policií v zařízení pro zajištění cizinců, byť tak mohla učinit již dříve. Podání žádosti o mezinárodní ochranu tak bylo motivováno pouhou snahou jakkoliv zmařit nucený návrat do vlasti. Sama žalobkyně deklarovala, že Mongolsko je bezpečná země. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 – 48, v němž NSS konstatoval, že účelem zvláštních opatření není jen zajištění účasti žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale především zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení požádá o mezinárodní ochranu. Cílem je znemožnění zneužití zákona podáním účelové žádosti a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se správnímu vyhoštění (typicky útekem a přerušením kontaktu se správními orgány). Dle judikatury se jedná o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že se stane vykonatelným. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem byl žalovaný přesvědčen, že by žalobkyně mohla svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci České republiky a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu. Proto žalovaný shledal naplnění podmínek podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný se dále zabýval délkou doby zajištění. S ohledem na upřednostnění případů žadatelů omezených na svobodě při rozhodování věcí mezinárodní ochrany lze předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany do 90 dní, tj. přibližně v polovině standardní zákonem stanovené šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí. Případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany činí 15 dnů u zajištěných cizinců. Spolu s průměrnou pětidenní lhůtou pro doručování dokumentů v soudních řízeních činí celková maximální lhůta pro zajištění dohromady 110 dnů.
3. Žalobkyně se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

4. Žalobkyně namítá, že žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nedostatečně zjistil skutkový stav. Zajištění dle zákona o azylu představuje významný zásah do práva na osobní svobodu. Žalovaný tak byl povinen zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Této povinnosti ho nezbavovala ani případná nesoučinnost žalobkyně. Žalobkyně navíc s žalovaným po celé řízení o správním vyhoštění plně spolupracovala a snažila se dodržovat zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, které jí bylo uloženo rozhodnutím policie ze dne 30. 1. 2025. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyšel především z protokolu o podání vysvětlení sepsaného policií dne 30. 7. 2025. Tento podklad považuje žalobkyně za nedostatečný, neboť byl sepsán s ohledem na potřeby orgánu rozhodujícího o zajištění za účelem správního vyhoštění. Nemá tak vypovídací hodnotu, jde-li o užití zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu. Otázky vyslychajícího policisty směřovaly pouze k politickým azylovým důvodům či obavám z návratu do státu původu. Ty však nevyčerpávají rozsah zákona o azylu a výčet azylově relevantních důvodů. Protokol byl sepsán poté, co se žalobkyně dobrovolně dostavila na policii za účelem vyznačení výjezdního příkazu. Jednala tedy poctivě a nesnažila se vyhnout uložení povinnosti opustit území Evropské unie. Žalovaný měl žalobkyni vyslechnout ohledně okolností jejího pobytu v České republice a ubytování. Tím by jí dal prostor zmírnit obavy z účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu. Rovněž zcela rezignoval na zjištění ochoty žalobkyně dodržovat zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu. Zajištění žadatele o mezinárodní ochranu je možné pouze tehdy, nepostačuje-li zvláštní opatření. Rozhodnutí o zajištění je sice prvním úkonem v řízení, to ale neznamená, že správní orgán může rozhodnout na základě neúplných či nesprávných skutkových zjištění. Žalovaný měl žalobkyni vyslechnout nebo neměl vůbec vydat rozhodnutí o zajištění v souladu se zásadou *in dubio pro libertate*. Žalovaný opakovaně poukazoval na to, že žalobkyně sama při výslechu uvedla, že Mongolsko je bezpečná země. To ale dle žalobkyně nelze použít jako argument „v řízení o azylu“, protože okolnosti, za kterých žalobkyně vypovídala, byly značně jiné, než pokud by jí byla otázka na bezpečnost v případě návratu položena při výslechu za účelem zjištění okolností týkajících se zajištění v režimu zákona o azylu.
5. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný nedostatečně odůvodnil dobu zajištění. Odkazuje na rozsudek NSS ze dne 20. 2. 2025, č. j. 10 Azs 244/2024 – 31. Žalovaný stanovil dobu zajištění na 110 dní. K tomu pouze uvedl, že k ní dospěl součtem předpokládané doby pro vydání rozhodnutí, lhůty pro podání žaloby a lhůty pro doručování. Více to však nerozvedl.
6. Žalobkyně též poukazuje na to, že v řízení uváděla, že její obava z návratu do země původu spočívá v násilí ze strany bývalého partnera. Sama skutečnost, že podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců, nemůže postačovat k rozhodnutí o zajištění ani k podezření, že cizinec podal žádost účelově. Žalovaný neměl prakticky žádné poznatky stran situace a motivace žalobkyně, jelikož je nezjišťoval. Nikoliv každé protiprávní jednání má za následek zajištění. Ani předložení padělaného cestovního dokladu není samo o sobě důvodem postačujícím k tomu, aby cizinec mohl být zajištěn. Odůvodnění napadeného rozhodnutí postrádá jakékoliv zohlednění specifických okolností žalobkynina případu. Žalovaný jen obecně sdělil, že by žalobkyně mohla svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby a opakuje odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Posouzení věci

8. Soud ověřil, že žalobu podala osoba k tomu oprávněná ve lhůtě podle § 46a odst. 7 zákona o azylu. Žaloba také splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Je tedy věcně projednatelná.
9. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud v daném případě neshledal důvody, pro které by měl posuzovat zákonnost zajištění a s tím spojeného omezení osobní svobody žalobkyně podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019 – 48, č. 3933/2019 Sb. NSS, a ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019 – 50, č. 3/2020 Sb. NSS).
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal nejen na základě uplatněných žalobních bodů, ale v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, též zkoumal, zda napadené rozhodnutí není stíženo jinými (v žalobě neuplatněnými) vadami či nezákonnostmi (viz též rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022 – 32, č. 4439/2023 Sb. NSS, a usnesení NSS ze dne 29. 3. 2023, č. j. 10 Azs 35/2023 – 22, bod 6).
11. S ohledem na to, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné, rozhodl o žalobě bez jednání (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).

Podmínky pro zajištění žalobkyně byly naplněny

12. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může žalovaný „v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.
13. Soud úvodem připomíná, že zajištěním cizince dochází k citelnému zásahu do jeho základního práva na osobní svobodu (srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci *John proti Řecku* ze dne 10. 5. 2007, č. 199/05, *Rusu proti Rakousku* ze dne 2. 10. 2008, č. 34082/02, *Rashed proti České republice* ze dne 27. 11. 2008, č. 298/07, a *Saadi proti Spojenému království* ze dne 29. 1. 2008, č. 13229/03), které chrání též čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, nebo ze dne 19. 7. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 12/19). Zajištění je proto přípustné jen za striktně definovaných podmínek, musí vždy sledovat vymezený účel a lze k němu přistoupit pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě efektivně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější, donucovací opatření.
14. Jak uvedl NSS např. v rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 288/2016 – 27, v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jsou obsaženy tři podmínky, za kterých lze vydat rozhodnutí o zajištění. První podmínkou je podání žádosti až v zařízení pro zajištění cizinců, druhou je existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

pouze s cílem se vyhnout hrozícímu vyhoštění nebo jej pozdržet, a konečně třetí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany bylo možno podat dříve. Tyto podmínky je přitom třeba splnit kumulativně (současně). Zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se již uloženému správnímu vyhoštění (typicky útekem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Aniž by tím byl jakkoliv předjímán výsledek řízení o mezinárodní ochraně, jedná se o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. Účelem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je „*zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu*“ (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016 – 35, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017 – 31, nebo ze dne 31. 8. 2017, č. j. 1 Azs 243/2017 – 25).

15. První podmínka byla splněna. Žalobkyně byla dne 30. 7. 2025 zajištěna rozhodnutím o zajištění policií a umístěna do zařízení pro zajištění cizinců téhož dne v 20:20 hodin (viz příkaz k zajištění ve správním spise). Žádost o mezinárodní ochranu podala v zařízení pro zajištění cizinců následující den v 17:35 hodin (viz předávací protokol ve správním spise). To ostatně žalobkyně ani nezpochybňuje.
16. Stejně tak druhou podmínku má soud ve shodě s žalovaným za splněnou. Žalobkyně pobývá na území Evropské unie neoprávněně, čehož si je sama vědoma, jak uvedla při podání vysvětlení dne 30. 7. 2025 pro účely zajištění dle zákona o pobytu cizinců. V rámci tohoto vysvětlení žalobkyně nevyjádřila zájem o mezinárodní ochranu ani neuvedla žádné důvody, které by k jejímu poskytnutí mohly vést. Naopak uváděla, že v návratu do Mongolska jí nic nebrání. Pouze vágně tvrdila, že má strach ze svého partnera, který jí vyhrožoval, že jí ublíží, pokud se vrátí. Současně ale netvrdila nic o tom, že by v Mongolsku nebyla dostatečně účinně zaručena ochrana jejích práv (včetně ochrany před násilím ze strany soukromé osoby, tj. žalobkynina partnera) – naopak potvrdila, že oblast v Mongolsku, kde bydlí, považuje za bezpečnou (a není zde žádný konflikt). Sama též přiznala, že ve Francii (kam odcestovala v roce 2022) jí bylo uloženo vyhoštění, ale vzhledem k tomu, že se jí nechtělo zpět do Mongolska, pobývala od 31. 12. 2024 v České republice. Žádost o mezinárodní ochranu pak žalobkyně podala dne 31. 7. 2025, tj. až poté, co neuspěla v soudním řízení ve věci jejího vyhoštění (žalobkyně byla vyhoštěna rozhodnutím policie ze dne 17. 2. 2025 a rozsudek o zamítnutí žaloby nabyl právní moci 15. 7. 2025, viz str. 3 rozhodnutí o zajištění policií), a poté co byla dne 30. 7. 2025 zajištěna rozhodnutím o zajištění policií z důvodu, že by mohla mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a pro porušení povinností uložených zvláštním opatřením. V kontextu žalobkyní vyjádřeného přání nevracet se do Mongolska (podpořeného i tím, že se soudně bránila proti vyhoštění) a časové posloupnosti rozhodnutí o vyhoštění (vykonatelné dne 15. 7. 2025, viz § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), vydání prvního rozhodnutí o zajištění policií (30. 7. 2025), kdy se stala vidina nuceného návratu pro žalobkyni velmi reálnou, a podání žádosti o mezinárodní ochranu (31. 7. 2025), se skutečně jeví závěr, že žádost o mezinárodní ochranu podala výhradně s cílem se vyhnout hrozícímu vyhoštění (nebo je pozdržet), jako oprávněný.
17. Splněná je i třetí podmínka, že žalobkyně mohla podat žádost o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalobkyně přicestovala z Mongolska do České republiky již v roce 2016, jak Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

sama uvedla při podání vysvětlení. O mezinárodní ochranu mohla požádat kdykoliv od té doby, popř. poté, co vypršela platnost zaměstnanecké karty (duben 2023), a ztratila tak pobytové oprávnění. Přesto tak učinila až nyní po vykonatelnosti vyhoštění a zajištění policií, kdy již bylo zřejmé, že se vyhoštění (jinak) nevyhne.

18. Jak je patrné ze shora uvedeného, není pravda, že by důvodem žalobkynina zajištění byla pouhá skutečnost, že žádost o mezinárodní ochranu podala v zařízení pro zajištění cizinců. Žalobkyně přitom v žalobě konkrétnějším způsobem nezpochybňuje splnění této ani dalších výše uvedených podmínek pro zajištění. Neuvádí, co jí bránilo v dřívějším podání žádosti, nevysvětluje, proč žádost podala až v návaznosti na vykonatelné rozhodnutí o vyhoštění a na zajištění policií, ani nijak nespecifikuje svůj (případný) azylový příběh. Toliko zcela obecně argumentuje, že žalovaný porušil § 3 správního řádu, neboť dostatečně nezjistil skutkový stav, zejména žalobkyni znova nevyslechl pro účely zajištění podle zákona o azylu. Žalobkyně ovšem současně neuvádí, co více měl žalovaný zjistit, a ani soudu se nejeví, že by skutečnosti vyplývající z obsahu správního spisu neposkytovaly dostatečný skutkový základ pro napadené rozhodnutí (zejm. pro závěr o splnění tří výše uvedených podmínek). Žalobkyně tvrdí, že vyslyšající policista své otázky směřoval jen na politické azylové důvody, resp. obavy z návratu do státu původu, čímž se nevyčerpává rozsah zákona o azylu. Zároveň ale v žalobě nepřichází s žádnými novými azylově relevantními skutkovými tvrzeními, jimiž by vyvracela závěr o účelovosti podání žádosti o mezinárodní ochranu či „*zmírnila obavy z účelovosti její žádosti o mezinárodní ochranu*“ (a které by nebyly zjištěny v důsledku údajně nedostatečného výsledku, chápe-li soud žalobkyninu kusou argumentaci správně). Pouze opakuje své tvrzení o obavě z násilí ze strany partnera, které ale již uvedla při podání vysvětlení (opět: aniž by je doplnila jakoukoliv zmínkou o tom, že by mongolské orgány nebyly schopny či ochotny dostatečně účinně zajistit ochranu jejích práv). Za podobně spekulativní soud pokládá argumentaci o tom, že nelze vycházet z žalobkynina vyjádření, že Mongolsko pokládá za bezpečnou zemi (že tam neprobíhá žádný konflikt). Žalobkyně ani nyní netvrdí nic konkrétního o tom, jak by se její odpověď na otázku bezpečnosti Mongolska změnila, byla-li by jí položena v rámci výsledku pro účely zajištění podle zákona o azylu. K námitce, že žalovaný nezjišťoval žalobkyninu motivaci a situaci, lze opět říci, že sama žalobkyně ohledně své motivace k podání žádosti a situace nyní netvrdí nic nového nad rámec toho, co uvedla při podání vysvětlení. Soud tak shrnuje, že opakovaný výsledek žalobkyně před zajištěním dle zákona o azylu nemohl (alespoň ve světle žalobní argumentace) do věci přinést cokoli nového a relevantního z hlediska tří výše zmíněných podmínek.

19. Pokud žalobkyně argumentuje tím, že se před podáním vysvětlení dobrovolně dostavila k vyznačení výjezdního příkazu, a nesnažila se tak vyhnout uložení povinnosti opustit území Evropské unie, lze doplnit, že účelovost žádosti je především patrná z toho, že byla podána po žalobkynině *zajištění policií*. Přestože totiž předtím bylo rozhodnutí o vyhoštění vykonatelné (v důsledku pravomocného zamítnutí žaloby), až po zajištění žalobkyně začalo reálně hrozit jeho vykonání (byť soudu není z poněkud chaotické žaloby zřejmé, zda tato argumentace vůbec směřuje k samotným podmínkám zajištění v užším smyslu, anebo spíše k možnosti uplatnit zvláštní opatření). Jde-li o závěrečnou námitku, že ne každé protiprávní jednání má automaticky za následek zajištění, lze dodat, že žalovaný žalobkyni nezajistil podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, tj. z důvodu, že by mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Zmínka o tom, že by mohla svým chováním představovat nebezpečí

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

pro veřejný pořádek tak pouze představuje zjevnou chybou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jeho výrok se o ni nijak neopírá; a polemika s ní míří mimo skutečné rozhodovací důvody napadeného rozhodnutí. Žalovanému lze maximálně vytknout nepozornost při vypracování napadeného rozhodnutí.

Nebylo možno účinně uplatnit zvláštní opatření

29. Soud se též zabýval splněním dalšího předpokladu pro zajištění žalobkyně, a to otázkou, zda nebylo možné účinně uplatnit zvláštní opatření jakožto mírnější alternativu vůči zajištění.
30. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu může žalovaný „rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany“. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu konkrétně rozumí „rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem“ [písm. a)], „nebo osobně se hlásit ministerstvu v době jím stanovené“ [písm. b)].
31. K aplikaci těchto ustanovení se vyslovil NSS např. v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 – 48, v němž uvedl, že „[z]ajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má tedy za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se již uloženému správnímu vyhoštění (typicky útekem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Aniž by tím byl jakkoliv předjímán výsledek řízení o mezinárodní ochraně, jedná se o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. [...] Pokud jsou [...] splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. [...] [N]elze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Zvláštní opatření lze proto považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky – bez fyzického zajištění žadatele.“ Podle tohoto rozsudku je při zvažování zvláštních opatření na místě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. „Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince“. Volba zvláštních opatření je totiž v prvé řadě „vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat. Uložení zvláštního opatření musí být dostatečné k zabezpečení jeho účasti nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž rovněž pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění, pokud by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně.“ Existují-li skutečnosti nasvědčující tomu, že by

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

žadatel správní řízení či výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 10 Azs 244/2019 – 34).

32. Soud má za to, že v žalobkynině případě nepřípadalo využití zvláštních opatření vůbec v úvahu. Žalobkyně sice do České republiky v roce 2016 přicestovala na základě zaměstnanecké karty (legálně), její pozdější jednání by se nicméně dalo ve zkratce charakterizovat tak, že „porušila, co mohla“. Žalobkyně konkrétně sama při podání vysvětlení uvedla, že z České republiky v roce 2022 vycestovala do Francie, kde jí ovšem v roce 2023 uplynula platnost zaměstnanecké karty, aniž by řešila její prodloužení. Její nelegální pobyt ve Francii vyústil dne ve vyhoštění a odepření vstupu a pobytu na území Evropské unie (konkrétně od 17. 11. 2023 je žalobkyně takto vedena Francií v informačním systému SIS, viz str. 2 rozhodnutí o zajištění policí). Toho žalobkyně také nedbala, ve Francii setrvala, a posléze dne 31. 12. 2024 přicestovala na území České republiky, kde taktéž pobývala nelegálně. Následně v České republice v nemocnici vystupovala pod cizí identitou (půjčila si cestovní pas a kartičku pojištěnce od kamarádky, viz str. 2 rozhodnutí o zajištění policí), protože neměla uzavřené cestovní zdravotní pojištění. Z rozhodnutí o zajištění policí dále plyne, že se žalobkyně cizím cestovním pasem se prokázala i při pobytové kontrole v nemocnici dne 22. 1. 2025. Policie s ní proto zahájila dne 30. 1. 2025 řízení o správním vyhoštění a současně jí s ohledem na zdravotní stav uložila zvláštní opatření spočívající v povinnosti zdržovat se na specifikované adrese v P., ohlásit každou změnu následující pracovní den policii a zdržovat v místě bydliště za účelem pobytové kontroly každé pondělí a pátek od 15 do 17 hodin. Ani to ale žalobkyně opakovaně nerespektovala. Při pobytových kontrolách dne 28. 2., 3. 3. a 14. 3. 2025 se na stanovené adrese nenacházela a ani nesdělila změnu místa pobytu. Přestože na výzvu policie dne 19. 3. 2025 potvrdila, že se stále zdržuje na výše uvedené adrese, pobytovou kontrolou dne 21. 3. 2025 opět nebyla zastižena a zde přítomný cizinec sdělil, že se tam ani nenachází. Až 7. 4. 2025 žalobkyně prostřednictvím zástupce sdělila, že se nově zdržuje na adrese v H. B. Při další pobytové kontrole dne 28. 4. 2025 ale ani tam nebyla zastižena. V podaném vysvětlení žalobkyně dodala, že se nejdříve rozhodla přestěhovat do H. B., kde měla známého z práce, protože měla „špatné vztahy se spolubydlicími. O změně adresy řekla jen svému „známému“, který to měl sdělit policii, což ale neučinil. Až dodatečně o ní informovala prostřednictvím svého zástupce. Pak začaly problémy s „paní od známého“, a tak se opět přestěhovala do Z. n. S., což neohlásila.
33. Výše uvedené skutečnosti žalobkyně prakticky v úplnosti potvrdila při podání vysvětlení dne 30. 7. 2025 – včetně toho, že si neprodloužila zaměstnaneckou kartu, nelegálně pobývala ve Francii, odkud byla vyhoštěna a byl jí odepřen pobyt na území Evropské unie, přesto se ale nevrátila do Mongolska, ale odcestovala do České republiky, kde se prokázala cizí identitou (aby získala zdravotní pojištění), a posléze opakovaně nerespektovala uložené zvláštní opatření, neboť se dvakrát přestěhovala, aniž by to včas (či ve druhém případě vůbec) sdělila policii. Při podání vysvětlení přitom neuvedla žádné vážné a relevantní důvody pro porušení povinnosti zdržovat se na stanoveném místě (za ty lze těžko považovat pouhé neshody se spolubydlicími či s „paní od známého“), resp. včas hlásit změnu pobytu (to žalobkyně ani nijak nezduvodnila, pouze se v prvním případě vymluvila na známého, který měl údajně změnu ohlásit za ni – tato povinnost však tížila žalobkyni). Žádné takové důvody

netvrdí ani nyní v žalobě a ani nijak nezpochybňuje výše rekapitulovaná skutková zjištění správních orgánů.

34. V žádném případě tak nelze s žalobkyní souhlasit v tom, že „*plně spolupracovala*“ se správními orgány v průběhu řízení o vyhoštění, že se „*snažila dodržovat zvláštní opatření*“, či že nezavdala důvod se domnívat, že nadále spolupracovat nebude. Pravdou je přesný opak – žalobkyně svým jednáním dala zřetelně najevo, že nehodlá respektovat právní předpisy a ani povinnosti uložené správními orgány. Jediným „světlym bodem“ v jejím dosavadním chování je snad okolnost, že se (údajně) dobrovolně dostavila za účelem vyznačení výjezdního příkazu, což žalobkyně akcentuje v žalobě. Ta ale těžko může převážet nad dlouhodobým a opakovaným ignorováním všech možných povinností zvláště za situace, kdy žalobkyni již jednou bylo uloženo zvláštní opatření, které je typově obdobné oběma možným zvláštním opatřeními dle zákona o azylu, a žalobkyně si s jeho dodržováním příliš nelámala hlavu. Zákon o azylu totiž umožňuje toliko zvláštní opatření spočívající v povinnosti zdržovat se v určeném pobytovém středisku, anebo osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době, což žalobkyni v podstatě již bylo uloženo dřívějším zvláštním opatřením (byla povinna setrvat na nahlášeném místě pobytu, a popř. hlásit případné změny). Dostavit se za účelem vyznačení výjezdního příkazu navíc bylo především v zájmu samotné žalobkyně, neboť jí opravňovalo nejen vycestovat, ale i setrvat po určitou dobu (legálně) na území České republiky (§ 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců).
35. Nelze také pominout, že dle podaného vysvětlení nemá žalobkyně k České republice žádné vazby. Nemá tu žádné příbuzné, měla jen krátkodobé společenské kontakty, nevlastní zde žádný majetek (pouze má dluh u České spořitelny) ani není v lékařské péči (jako byla v době, kdy jí bylo zvláštní opatření dříve uloženo). Nemá tedy žádný subjektivní ani objektivní důvod setrvat v České republice, který by ji motivoval dodržovat případně uložené zvláštní opatření.
36. K vágní námitce, že žalovaný nezjistil v dostatečné míře skutkový stav, resp. že vysvětlení podané pro účely zajištění dle zákona o pobytu cizinců nemá vypovídací hodnotu pro užití zvláštního opatření dle zákona o azylu, soud jen opakuje, že žalobkyně současně netvrdí, co dalšího měly správní orgány zjišťovat a jaké další skutečnosti by uvedla (ve vztahu ke zvláštnímu opatření dle zákona o azylu), byla-li by vyslechnuta pro účely zajištění dle zákona o azylu. Zákon o azylu ani neobsahuje žádné specifické zvláštní opatření, které by zákon o pobytu cizinců neupravoval [zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 písm. a) a b) zákona o azylu jsou v zásadě analogická zvláštním opatřeními dle § 123b odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o pobytu cizinců]. Dle názoru soudu obsahuje správní spis dostatek podkladů, které dokládají ochotu (či spíše neochotu) žalobkyně dodržovat případná zvláštní opatření dle zákona o azylu (viz výše shrnuté skutečnosti).

Doba zajištění byla stanovena přezkoumatelně a v souladu se zákonem

37. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný nedostatečně odůvodnil dobu zajištění.
38. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.
39. Žalovaný se době zajištění věnoval na str. 4 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že v tento okamžik nemůže vyloučit, že žalobkynina žádost bude vyhodnocena jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Žalobkyně může v řízení o žádosti uvést i jiné

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

důvody, pro které by bylo nutné ji zamítnout jako zjevně nedůvodnou, ale nelze ani vyloučit, že se bude posuzovat standardně. S ohledem na upřednostnění případů žadatelů omezených na svobodě při rozhodování věcí mezinárodní ochrany lze nicméně předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany do 90 dnů, tj. přibližně v polovině standardní zákonem stanovené šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany činí 15 dnů u zajištěných cizinců, je třeba k 90 dnům připočítat dalších 15 dnů na podání žaloby. Spolu s průměrnou pětidenní lhůtou pro doručování dokumentů v soudních řízeních činí celková maximální lhůta pro zajištění dohromady 110 dnů.

40. Soud žalobkyni nemůže přisvědčit v tom, že by odůvodnění doby zajištění bylo nepřezkoumatelné. Z výše citované rekapitulace je zřejmé, že žalovaný se věnoval zdůvodnění lhůty poměrně podrobně (resp. standardně, viz dále). Žalobkyně mu vytýká údajně nedostatečné odůvodnění – opět (jako v případě řady dalších námitek) ale neuvádí, čím dalším se měl žalovaný v odůvodnění zabývat. Pouze povšechně odkazuje na rozsudek NSS č. j. 10 Azs 244/2024 – 31. Ten ale řešil poměrně specifickou situaci, kdy žalovaný stanovil dobu zajištění na 140 dnů, aniž řádně odůvodnil odklon od své předchozí správní praxe, která činila 110 dnů, resp. prodloužení doby zajištění zdůvodnil pouze úvahami o možném procesním vývoji, aniž by dostatečně vzal v potaz žalobcovo právo na to, aby nebyl svévolně zbaven svobody. To ostatně také žalovanému v několika rozsudcích vytknul i zdejší soud a posléze i NSS (za všechny viz např. rozsudky soudu ze dne 16. 8. 2024, č. j. 53 A 3/2024 – 32, a ze dne 16. 8. 2024, č. j. 46 A 2/2024 – 27, a navazující usnesení NSS ze dne 16. 1. 2025, č. j. 8 Azs 203/2024 – 39, a rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2024, č. j. 9 Azs 187/2024 – 29). V nynější věci však žalovaný setrval na své dlouhodobé správní praxi s odůvodněním, které již opakovaně soudy aprobovaly, a to jak co do přezkoumatelnosti, tak zákonnosti (viz např. body 23 a 24 rozsudku NSS ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 38/2024 – 50). Žalovaný tak při stanovení doby zajištění postupoval v souladu s judikaturou NSS, neboť zohlednil zejména očekávanou délku řízení ve věci mezinárodní ochrany, i v souladu s vlastní správní praxí. Žalobkyně přitom současně netvrdila a ani nyní v žalobě netvrdí žádné specifické okolnosti, k nimž měl žalovaný v jejím případě přihlédnout a zabývat se jimi v odůvodnění.
41. Soud nad rámec žalobních bodů konstatuje, že žalovaný při stanovení délky zajištění i respektoval zákonem dané rozmezí, neboť dobu trvání zajištění nestanovil na dobu delší než 180 dnů.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

20. Soud s ohledem na shora uvedené nepovažuje žádnou z žalobních námitek za důvodnou. Ani nad rámec uplatněných námitek neshledal žádné vady či nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. srpna 2025

Richard Galis v. r.
samosoudce